

TEKSTY PRZYJĘTE

P8_TA(2017)0124

Rozwiązania dotyczące przepływu uchodźców i migrantów: rola działań zewnętrznych UE

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 kwietnia 2017 r. w sprawie rozwiązań dotyczących przepływu uchodźców i migrantów: rola działań zewnętrznych UE (2015/2342(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 3, 8 i 21 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) oraz art. 80, 208 i 216 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając globalną strategię na rzecz polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii Europejskiej opublikowaną w czerwcu 2016 r.,
- uwzględniając komunikaty Komisji zatytułowane: „Europejski program w zakresie migracji” z dnia 13 maja 2015 r. (COM(2015)0240); „Przymusowe wysiedlenie a rozwój” z dnia 26 kwietnia 2016 r. (COM(2016)0234); komunikat w sprawie ustanowienia nowych ram partnerstwa z państwami trzecimi w ramach Europejskiego programu w zakresie migracji z dnia 7 czerwca 2016 r. (COM(2016)0385); oraz „Zwiększenie europejskich inwestycji na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego: w kierunku drugiego etapu funkcjonowania Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych i nowego Europejskiego Planu Inwestycji Zewnętrznych” z dnia 14 września 2016 r. (COM(2016)0581); oraz wspólne komunikaty Komisji Europejskiej i wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa zatytułowane: „Stawić czoła kryzysowi uchodźczemu w Europie: rola Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych” z dnia 9 września 2015 r. (JOIN(2015)0040) „Migracja na szlaku środkowosródziemnomorskim. Zarządzanie przepływami, ratowanie życia” z dnia 25 stycznia 2017 r. (JOIN(2017)0004), oraz „Przegląd europejskiej polityki sąsiedztwa” z dnia 18 listopada 2015 r. (JOIN(2015)0050),
- uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Ogólnych z dnia 3 maja 2012 r. w sprawie globalnego podejścia do kwestii migracji i mobilności (GPMM),
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej w sprawie migracji z dni 25–26 czerwca, 15 października i 17–18 grudnia 2015 r. oraz 17–18 marca i 28 czerwca 2016 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych z dnia 12 grudnia 2014 r. w

sprawie migracji w kontekście współpracy UE na rzecz rozwoju, z dnia 12 października 2015 r. w sprawie migracji, z dnia 12 maja 2016 r. w sprawie podejścia do przymusowych wysiedleń i rozwoju oraz z dnia 23 maja 2016 r. w sprawie zewnętrznych aspektów migracji,

- uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych z dnia 17 października 2016 r. w sprawie priorytetów przyszłego partnerstwa oraz porozumień z Jordanią i Libanem,
- uwzględniając oświadczenie z konferencji wysokiego szczebla w sprawie szlaku wschodniośroziemnomorskiego/zachodniobałkańskiego z dnia 8 października 2015 r.,
- uwzględniając deklarację polityczną i plan działania przyjęte na szczycie w Valletcie w dniach 11–12 listopada 2015 r.,
- uwzględniając wnioski ze szczytu w Bratysławie z dnia 16 września 2016 r.,
- uwzględniając sprawozdanie specjalne Europejskiego Trybunału Obrachunkowego nr 9/2016 „Wydatki na zewnętrzny wymiar polityki migracyjnej UE w państwach południowego regionu Morza Śródziemnego i państwach objętych Partnerstwem Wschodnim do 2014 r.”,
- uwzględniając Konwencję ONZ dotyczącą statusu uchodźców oraz Protokół ONZ dotyczący statusu uchodźców i najważniejsze międzynarodowe konwencje praw człowieka, europejską konwencję praw człowieka i Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając konwencje genewskie i protokoły dodatkowe do nich, regulujące sposoby prowadzenia konfliktów zbrojnych oraz mające na celu ograniczenie ich skutków,
- uwzględniając dokument dotyczący wyników szczytu ONZ w sprawie zrównoważonego rozwoju z dnia 25 września 2015 r. zatytułowany: „Przekształcamy nasz świat: program działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030”,
- uwzględniając deklarację nowojorską z dnia 19 września 2016 r. w sprawie uchodźców i migrantów przyjętą podczas posiedzenia plenarnego Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych na wysokim szczeblu w celu rozwiązania problemu przemieszczania się na wielką skalę uchodźców i migrantów wraz z załącznikami zatytułowanymi „Comprehensive refugee response framework” [Kompleksowe ramy reakcji na kwestię uchodźców] oraz „Towards a global compact for safe, orderly and regular migration” [Dążenie do globalnego porozumienia w sprawie bezpiecznej, uporządkowanej i legalnej migracji],
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje, w szczególności z dnia 9 lipca 2015 r. w sprawie przeglądu europejskiej polityki sąsiedztwa¹, z dnia 8 marca 2016 r. w sprawie sytuacji uchodźczyń i kobiet ubiegających się o azyl w UE², z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie sytuacji na Morzu Śródziemnym i potrzeby opracowania całościowego

¹ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0272.

² Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0073.

podejścia UE do migracji¹, z dnia 13 września 2016 r. w sprawie funduszu powierniczego UE dla Afryki: skutki dla rozwoju i pomocy humanitarnej², a także z dnia 25 października 2016 r. w sprawie praw człowieka i migracji w państwach trzecich³,

- uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając wspólne posiedzenia Komisji Spraw Zagranicznych i Komisji Rozwoju zgodnie art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych i Komisji Rozwoju oraz opinie Komisji Budżetowej i Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A8-0045/2017),
- A. mając na uwadze, że migracja jest prawem człowieka zawartym w art. 13 deklaracji praw człowieka ONZ; mając na uwadze, że ludzie powinni mieć prawo do życia w swym kraju pochodzenia i w regionie, w którym urodzili się i dorastali i gdzie posiadają swe korzenie kulturowe i społeczne;
- B. mając na uwadze, że mobilność ludzi kształtuje się na bezprecedensowo wysokim poziomie oraz że odnotowano 244 mln międzynarodowych migrantów, migrujących z różnorodnych przyczyn, dobrowolnie bądź z przymusu; mając na uwadze, że taka migracja międzynarodowa występuje głównie w tym samym regionie i między państwami rozwijającymi się; mając na uwadze, że według Międzynarodowej Organizacji ds. Migracji (IOM) migrantki stanowią większość międzynarodowych migrantów w Europie (52,4 %) oraz w Ameryce Północnej (51,2 %); mając na uwadze, że przepływy migracyjne w obrębie krajów Południa nadal wzrastały w porównaniu do migracji na linii Południe–Północ: w 2015 r. 90,2 mln międzynarodowych migrantów urodzonych w krajach rozwijających się zamieszkiwało w innych krajach globalnego Południa, podczas gdy 85,3 mln urodzonych na południu zamieszkiwało w krajach globalnej Północy;
- C. mając na uwadze, że liczba nieletnich bez opieki przekraczających Morze Śródziemne stale rośnie oraz że pomimo coraz większej liczby akcji ratunkowych liczba ofiar śmiertelnych na Morzu Śródziemnym nadal wzrasta (według danych IOM – 5079 w roku 2016 w porównaniu z 3770 w roku 2015);
- D. mając na uwadze, że według Biura Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych do spraw Uchodźców (UNHCR) w 2015 r. najwyższa jak dotąd liczba 65,3 mln osób – w tym 40,8 mln osób wewnętrznie przesiedlonych i 21,3 mln uchodźców – zostało przymusowo wysiedlonych z powodu konfliktów, przemocy, łamania praw człowieka, naruszeń międzynarodowego prawa humanitarnego i destabilizacji; mając na uwadze, że dane te nie uwzględniają przesiedleń osób z powodu klęsk żywiołowych, nierówności, ubóstwa, niekorzystnych perspektyw społeczno-gospodarczych, zmiany klimatu, braku poważnej i skutecznej dalekosiężnej polityki rozwoju oraz braku woli politycznej do zdecydowanego rozwiązywania problemów strukturalnych leżących u podstaw tej mobilności; mając na uwadze, że UNHCR odnotowuje co najmniej 10 mln

¹ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0102.

² Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0337.

³ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0404.

bezpieństwowców;

- E. mając na uwadze, że z obecnie dostępnych danych wynika, że liczba uchodźców zwiększyła się o ponad 50 % w ciągu ostatnich pięciu lat; mając na uwadze, że tak zaskakujący wzrost jest uzasadniony szeregiem czynników, w tym faktem, że dobrowolna repatriacja uchodźców znajduje się na najniższym poziomie od lat osiemdziesiątych XX w., a liczba uchodźców, którym umożliwia się integrację w lokalnym otoczeniu, nadal jest ograniczona, przy czym liczba przesiedleń niezmiennie kształtuje się na poziomie 100 000 rocznie;
- F. mając na uwadze, że 6,7 mln uchodźców żyje w sytuacji przedłużającego się wysiedlenia – szacowanego średnio na okres około 26 lat – któremu towarzyszy całkowity brak perspektyw; mając na uwadze, że trwałe rozwiązania problemu wysiedlenia nadal pozostają na niedopuszczalnie niskim poziomie, a w związku z tym przymusowe wysiedlenia należy postrzegać jako wyzwania pod względem politycznym i rozwojowym, nie zaś wyłącznie humanitarnym;
- G. mając na uwadze, że to globalne wyzwanie wymaga całościowego i wielostronnego podejścia opartego na międzynarodowej współpracy i synergii, jak również skoordynowanych i konkretnych rozwiązań, które nie tylko będą stanowiły reakcję na zaistniałą sytuację, ale także będą w stanie zapobiec ewentualnym kryzysom w przyszłości; mając jednak na uwadze, że 86 % uchodźców na świecie mieszka w regionach uboższych, przy czym kraje najmniej rozwinięte przyjęły 26 % łącznej liczby uchodźców, w związku z czym osiągnęły granice zdolności przyjmowania oraz doświadczają dalszej destabilizacji własnej spójności społecznej i gospodarczej oraz rozwoju; mając na uwadze, że kraje te bardzo rzadko posiadają instrumenty ochrony praw migrantów i nie dysponują takimi instrumentami dziedzinie azylu; mając na uwadze, że milion osób, które przybyły do UE w 2015 r., stanowiło 0,2 % populacji UE w porównaniu ze znacznie wyższym odsetkiem (do 20 %) w krajach sąsiadujących czy w Europie w latach dziewięćdziesiątych XX wieku;
- H. mając na uwadze, że uchodźcy, osoby wewnętrznie przesiedlone i migranci pod względem prawnym stanowią różne kategorie, ale w rzeczywistości często mamy do czynienia z mieszanym przepływem ludności na dużą skalę z powodu różnorodnych czynników politycznych, gospodarczych, społecznych, rozwojowych, humanitarnych i dotyczących praw człowieka, które mają charakter transgraniczny; mając na uwadze, że ludzka godność wszystkich osób uczestniczących w tych przepływach musi znaleźć się w centrum wszystkich obszarów polityki europejskiej w tym zakresie; mając ponadto na uwadze, że uchodźcy i osoby ubiegające się o azyl muszą być zawsze traktowani zgodnie ze swoim statusem i że w żadnym razie nie można pozbawiać ich możliwości korzystania z praw wynikających z odnośnych konwencji międzynarodowych oraz z Karty praw podstawowych Unii Europejskiej; mając na uwadze, że nie należy uznawać prawnego rozróżnienia między uchodźcami a migrantami za wskazówkę, iż migracja podejmowana z przyczyn ekonomicznych lub w poszukiwaniu lepszego życia jest mniej uzasadniona od ucieczki od prześladowań; mając na uwadze, że w większości przypadków zarówno prawa polityczne, jak i ekonomiczne, wśród innych podstawowych praw człowieka, są zagrożone w sytuacjach konfliktu, niestabilności czy niepokoju oraz że nadal są one naruszane wskutek przymusowych wysiedleń;
- I. mając na uwadze, że kryzys żywnościowy i żywieniowy trwający w Sahelu prowadzi do zmniejszenia odporności ludności, co pogłębia się w wyniku szybkiego

następowania po sobie kolejnych kryzysów, braku podstawowych świadczeń i konfliktów w regionie; mając na uwadze, że ta sytuacja będzie powodować dalsze ruchy migracyjne;

- J. mając na uwadze, że na wszystkich etapach podróży migranci są narażeni na wszelkiego rodzaju niebezpieczeństwa fizyczne i psychologiczne, w tym przemoc, wyzysk, handel ludźmi oraz niegodziwe traktowanie w celach seksualnych lub ze względu na płeć; mając na uwadze, że odnosi się to zwłaszcza do osób szczególnie narażonych, takich jak kobiety (np. kobiety utrzymujące rodzinę czy kobiety ciężarne), dzieci – niezależnie od tego, czy są one pozbawione opieki, odseparowane od opiekunów bądź towarzyszą im rodziny, osoby LGBTI, osoby niepełnosprawne, osoby pilnie potrzebujące opieki medycznej i osoby starsze; mając na uwadze, że grupom szczególnie narażonym w ramach przesiedlenia lub w okresie rozpatrywania ich wniosków o azyl zgodnie z obowiązującym prawem należy pilnie zapewnić ochronę humanitarną oraz dostęp do mechanizmów ochrony i ukierunkowanej pomocy, uzyskanie statusu rezydenta i dostęp do podstawowych świadczeń, w tym opieki zdrowotnej;
- K. mając na uwadze, że zwiększona mobilność ludzi może – o ile będzie zarządzana w bezpieczny, uporządkowany, regularny i odpowiedzialny oraz zapobiegawczy sposób – prowadzić do ograniczenia narażenia migrantów i uchodźców na krzywdy, przynieść znaczące korzyści zarówno krajom przyjmującym, jak i samym migrantom, co wskazano w programie działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030, a także może stać się ważnym czynnikiem wzrostu gospodarczego krajów przyjmujących, w tym UE; mając na uwadze, że te korzyści są często w znacznym stopniu niedostatecznie doceniane; mając na uwadze, że UE musi wypracować praktyczne rozwiązania, takie jak zatrudnianie zagranicznych pracowników, aby przeciwdziałać postępującemu starzeniu się społeczeństwa europejskiego, tak by zagwarantować równowagę między aktywną a nieaktywną zawodowo częścią społeczeństwa UE oraz sprostać konkretnemu zapotrzebowaniu na rynku pracy;
- L. mając na uwadze, że w ramach reakcji UE uruchomiono różne instrumenty wewnętrzne i zewnętrzne, lecz wydaje się, że owa reakcja była nadmiernie skupiona na perspektywie krótkoterminowej i ograniczeniu lub zatrzymaniu przepływów; mając na uwadze, że takie krótkoterminowe podejście nie przeciwdziała przyczynom przymusowych wysiedleń i przepływów migracyjnych ani nie zaspokaja humanitarnych potrzeb migrantów; mając na uwadze, że należy jeszcze udoskonalić w ramach reakcji UE narzędzia zarządzania kryzysowego i zapobiegania konfliktom, gdyż brutalne konflikty są źródłową przyczyną przymusowych wysiedleń;
- M. mając na uwadze, że Europejski Trybunał Obrachunkowy wyraził poważne wątpliwości co do skuteczności wydatkowania środków UE na zewnętrzny wymiar polityki migracyjnej, w tym w kwestii projektów na rzecz praw człowieka migrantów; mając na uwadze, że Trybunał uznał zarazem, że bezpieczeństwo i ochrona granic stanowiły główny element europejskich wydatków związanych z migracją;
- N. mając na uwadze, że pomoc humanitarna oparta na potrzebach i poszanowaniu zasad humanitaryzmu, neutralności, bezstronności i niezależności, jak również na poszanowaniu międzynarodowego prawa humanitarnego i praw człowieka określonych w konwencjach genewskich i protokołach dodatkowych do nich, musi stanowić podstawę wszystkich działań zewnętrznych UE; mając na uwadze, że konieczne jest

zapewnienie niezależności pomocy, tj. pomocy niezależnej od wszelkich względów politycznych, gospodarczych i względów bezpieczeństwa oraz wolnej od wszelkiego rodzaju dyskryminacji;

- O. mając na uwadze, że pomyślnie wdrożenie polityki migracyjnej opartej na prawach człowieka wymaga, by stawić czoła negatywnemu postrzeganiu migracji oraz opracować pozytywną narrację, która ukazuje przepływy migracyjne jako szansę dla krajów przyjmujących, tak by przeciwdziałać ekstremizmowi i populizmowi;
- P. mając na uwadze, że UE ma obowiązek wspierania swoich partnerów wykonawczych w niesieniu szybkiej, skutecznej pomocy i ochrony wysokiej jakości oraz powinna ponosić odpowiedzialność wobec społeczeństw dotkniętych konfliktem; mając na uwadze, że w tym kontekście partnerzy UE wymagają terminowego i przewidywalnego finansowania, a decyzje dotyczące przydzielania środków na realizację nowych lub zmienionych priorytetów powinny zapewnić im wystarczająco dużo czasu na opracowanie planów i środków łączących;
- Q. mając na uwadze, że zdecentralizowana współpraca może pomóc w lepszym zrozumieniu potrzeb i kultur przesiedleńców wewnętrznych, migrantów i uchodźców oraz w szerzeniu wśród ludności lokalnej wiedzy o wyzwaniach, jakie napotykają migranci w swych krajach pochodzenia; mając na uwadze, że europejskie władze lokalne i regionalne mogą odegrać kluczową rolę w pomocy w usuwaniu tych źródłowych przyczyn przez budowanie zdolności;
- R. mając na uwadze, że art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej wyraźnie stanowi, że „działania Unii na arenie międzynarodowej oparte są na zasadach, które leżą u podstaw jej utworzenia, rozwoju i rozszerzenia oraz które zamierza wspierać na świecie: demokracji, państwa prawa, powszechności i niepodzielności praw człowieka i podstawowych wolności, poszanowania godności ludzkiej, zasad równości i solidarności oraz poszanowania zasad Karty Narodów Zjednoczonych oraz prawa międzynarodowego”; mając na uwadze, że zgodnie z art. 208 Traktatu z Lizbony celem pomocy rozwojowej jest zmniejszenie i docelowo likwidacja ubóstwa w państwach trzecich;

Kompleksowe i oparte na zasadach działanie UE jako odpowiedź na wyzwania związane z mobilnością

1. podkreśla, że w dzisiejszym świecie jesteśmy świadkami bezprecedensowo wysokiego poziomu mobilności ludzi, i zaznacza, że wspólnota międzynarodowa musi niezwłocznie podjąć działania na rzecz wzmocnienia wspólnej reakcji na wyzwania i szanse związane z tym zjawiskiem; podkreśla, że taka reakcja musi opierać się na zasadzie solidarności i nie może skupiać się jedynie na względach bezpieczeństwa, lecz myślą przewodnią musi być pełna ochrona praw i godności każdej osoby zmuszonej – bez względu na okoliczności – do opuszczenia własnego domu w poszukiwaniu lepszego i bezpieczniejszego życia; podkreśla, że wszelka reakcja powinna poświęcać szczególną uwagę najbardziej narażonym jednostkom oraz obejmować świadczenie pomocy w ich krajach pochodzenia; zwraca uwagę na fakt, że chociaż ich traktowanie podlega odrębnym ramom prawnym, uchodźcy i migranci mają te same powszechnie prawa człowieka i podstawowe wolności, które należy chronić bez względu na ich status prawny; przypomina, że UE musi przestrzegać wyznawanych przez nią wartości i

zasad – w tym tych ustanowionych w art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej – we wszystkich wspólnych dziedzinach polityki i promować je w stosunkach zewnętrznych; wskazuje na konieczność zachowania spójności w polityce zewnętrznej UE i innych dziedzinach polityki obejmujących wymiar zewnętrzny;

2. podkreśla, że ten wysoki poziom mobilności ludzi wynika z wielu złożonych przyczyn wymagających podjęcia decyzji opartych na dowodach, tak aby odróżnić poszczególne elementy zjawiska i opracować ukierunkowane reakcje polityczne; podkreśla, że UE i państwa członkowskie muszą uwzględnić tę bieżącą sytuację oraz opracować nowe podejście do przepływu osób w oparciu o rzeczywiste dane oraz interesy UE, poprzez zwiększenie odporności osób migrujących i ułatwienie im dostępu do podstawowych usług, w szczególności do edukacji, a także poprzez wspieranie integracji i udziału tych osób w środowisku lokalnym dzięki zapewnieniu im możliwości zatrudnienia i prowadzenia własnej działalności gospodarczej;
3. podkreśla, że międzynarodowa migracja może przyczynić się do rozwoju społeczno-gospodarczego, jak miało to miejsce w przeszłości, oraz że należy w tym kontekście stosować pozytywną narrację, która przyczynia się do faktycznego i obiektywnego zrozumienia tej kwestii i związanych z nią wspólnych korzyści, tak by przeciwdziałać ksenofobicznym, populistycznym i nacjonalistycznym dyskursom; przyjmuje zatem z zadowoleniem zainicjowaną przez ONZ kampanię „Razem”, której celem jest ograniczenie negatywnego postrzegania uchodźców i migrantów oraz wrogich postaw wobec nich, oraz apeluje do instytucji UE o pełną współpracę z ONZ przy wspieraniu tej kampanii; podkreśla potrzebę przyjęcia ogólnoeuropejskich, europejskich, krajowych i lokalnych strategii politycznych skoncentrowanych na perspektywie średnio- i długoterminowej, a nie wynikających wyłącznie z bezpośredniej presji politycznej czy krajowych względów wyborczych; podkreśla, że te strategie polityczne muszą być spójne, znaczące, sprzyjające włączeniu i elastyczne z myślą o uregulowaniu kwestii migracji jako normalnego zjawiska w dziejach ludzkości oraz w celu wyjścia naprzeciw uzasadnionym obawom dotyczącym zarządzania granicami, ochrony socjalnej dla najbardziej narażonych grup oraz integracji społecznej uchodźców i migrantów;
4. podkreśla, że system pomocy humanitarnej jest niezwykle przeciążony i przeznaczone na niego środki finansowe nigdy nie będą wystarczające, aby poradzić sobie z kryzysami związanymi z przymusowymi wysiedleniami, zwłaszcza biorąc pod uwagę długotrwały charakter większości z nich; przyjmuje do wiadomości nowe ramy polityczne przedstawione w komunikacie Komisji zatytułowanym „Przymusowe wysiedlenie a rozwój” z kwietnia 2016 r., jako krok w dobrym kierunku, oraz wzywa ESDZ i Komisję do uwzględnienia treści komunikatu w nowych ramach partnerstwa z państwami trzecimi; odnotowuje znaczenie kompleksowego i bardziej zrównoważonego podejścia do migracji, w tym promowania ściślejszych więzi między pomocą humanitarną a rozwojem, oraz potrzebę angażowania się w działania z różnymi partnerami – podmiotami regionalnymi, rządami, władzami lokalnymi, diasporami, społeczeństwem obywatelskim, w tym z organizacjami uchodźców i migrantów, z lokalnymi organizacjami wyznaniowymi i odpowiednimi organizacjami pozarządowymi oraz z sektorem prywatnym – aby rozwijać ukierunkowane strategie oparte na dowodach w celu sprostania temu wyzwaniu, przy jednoczesnym uwzględnieniu faktu, iż pomoc humanitarna nie stanowi narzędzia zarządzania kryzysowego, tak jak to wskazano w Konsensusie europejskim w sprawie pomocy humanitarnej;

5. podkreśla, że w ramach unijnej współpracy na rzecz rozwoju należy nadal zajmować się źródłowymi przyczynami przymusowych wysiedleń i migracji – a mianowicie konfliktami zbrojnymi, prześladowaniami niezależnie od ich przyczyn, przemocą ze względu na płeć, złymi rządami, ubóstwem, brakiem perspektyw gospodarczych i zmianami klimatu – oraz skutecznie im przeciwdziałać poprzez przewyciężanie niestabilności państwowej, promowanie pokoju i bezpieczeństwa, rozwiązywanie konfliktów i proces pojednania po wyjściu z konfliktu, zapewnienie sprawiedliwości, równości oraz wzmocnienie instytucji, zdolności administracyjnych, demokracji i dobrych rządów, praworządności i poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności, zgodnie z 16. celem zrównoważonego rozwoju wskazanym w nowym programie działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030 oraz zgodnie z zasadami ustanowionymi w Karcie Narodów Zjednoczonych i prawie międzynarodowym;
6. podkreśla konieczność skoncentrowania się na społeczno-gospodarczych aspektach zjawiska migracji, prowadzenia dla poszczególnych krajów niezbędnych analiz źródłowych przyczyn przymusowych wysiedleń i migracji, a także zachęcania państw pochodzenia do przyjmowania i wdrażania środków i strategii prowadzących do tworzenia godziwych miejsc pracy i realnych możliwości gospodarczych, tak aby migracja stała się wyborem, a nie koniecznością; apeluje do UE o prowadzenie w dalszym ciągu polityki, której celem jest zmniejszenie, a docelowo wyeliminowanie ubóstwa, zwalczanie nierówności i braku bezpieczeństwa żywnościowego, promowanie rozwoju gospodarczego, zwalczanie korupcji oraz ugruntowanie podstawowych usług publicznych; zwraca uwagę, że skuteczna polityka powinna uwzględniać konieczność zbudowania gospodarczej odporności zarówno w państwach przyjmujących, jak i w krajach pochodzenia; kładzie nacisk na konieczność poprawy spójności polityki na rzecz rozwoju;
7. podkreśla kluczowe znaczenie miejsc pracy i możliwości gospodarczych w celu złagodzenia wpływu zagrożeń, jakie niosą za sobą wysiedlenia; wzywa UE, by pomogła migrantom i uchodźcom w udaniu się do miejsc oferujących takie możliwości, udzieliła pomocy w stworzeniu perspektyw w miejscach ich wychodźstwa (w tym poprzez zniesienie barier i przeszkód stojących na drodze do dostępu do rynku pracy) i wsparła ich w rozwijaniu nowych umiejętności, lepiej dostosowanych do potrzeb miejscowego rynku pracy;
8. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie UE – jako największego darczyńcy na świecie – do niesienia pomocy humanitarnej w celu poprawy warunków życia uchodźców; wzywa UE i jej państwa członkowskie do dotrzymania w pełni podjętych zobowiązań i do zwiększenia zobowiązań finansowych stosownie do rosnących potrzeb humanitarnych; zwraca uwagę, że działania humanitarne będą zawsze stanowić pierwszy element reakcji na wszelkie kryzysy związane z wysiedleniami; podkreśla, że prawo międzynarodowe i humanitarne zasady człowieczeństwa, neutralności, bezstronności i niezależności nadal muszą stanowić orientacyjne ramy działań humanitarnych UE podejmowanych w odpowiedzi na kryzysy związane z uchodźcami i przymusowymi wysiedleniami;
9. uznaje, że prawa i godność milionów ludzi dalej będą ograniczane, jeśli osoby te pozostawione będą w obozach dla uchodźców lub na obrzeżach miast bez szansy na zaspokojenie podstawowych potrzeb, bez źródeł utrzymania i możliwości zarobkowych;

10. podkreśla znaczenie uwzględnienia wymiaru płci w zjawisku migracji, który obejmuje nie tylko podatność kobiet na zagrożenia w postaci wszelkiego rodzaju niegodziwego traktowania, ale również wielorakie przyczyny, które skłaniają kobiety do migracji, rolę, jaką odgrywają one w reagowaniu na sytuacje wyjątkowe, ich wkład społeczno-gospodarczy oraz aktywny udział w rozwiązywaniu konfliktów i zapobieganiu im, a także w procesach zachodzących po zakończeniu konfliktu i w odbudowie społeczeństwa demokratycznego; zwraca uwagę, że skoncentrowanie się na wzmocnieniu pozycji kobiet i ich większej roli jako decydentów jest zatem kluczowe dla przeciwdziałania głębszym przyczynom przymusowych wysiedleń oraz dla zapewnienia poszanowania praw kobiet oraz ich autonomii na każdym etapie procesu migracji; przypomina, że konieczne jest zastosowanie perspektywy płci i wieku w polityce UE dotyczącej przepływu uchodźców i migrantów;
11. wzywa do zacieśnienia współpracy z ONZ i innymi podmiotami, w tym do zwiększenia wkładu finansowego na rzecz UNHCR i UNRWA; podkreśla w tym kontekście potrzebę poprawy warunków bytowych w obozach dla uchodźców, zwłaszcza w zakresie opieki zdrowotnej i edukacji, oraz stopniowego eliminowania zależności od pomocy humanitarnej w występujących obecnie długotrwałych kryzysach poprzez zwiększanie odporności osób wysiedlonych i umożliwianie im godnego życia jako osób przyczyniających się do dobrostanu krajów przyjmujących, aż do momentu dobrowolnego powrotu lub przesiedlenia;
12. podkreśla, że UE podjęła istotne kroki w celu stawienia czoła zewnętrznemu wymiarowi kryzysu migracyjnego, w szczególności w zakresie zwalczania przestępczości zorganizowanej odpowiedzialnej za przemyt migrantów i handel ludźmi oraz w zakresie wzmocnionej współpracy z krajami pochodzenia i tranzytu;
13. podkreśla konieczność wprowadzenia w krajach pochodzenia ram i odpowiednich rozwiązań w celu godnego przyjmowania szczególnie narażonych i marginalizowanych odesłanych migrantów oraz umożliwienia im udanej integracji społeczno-kulturowej;
14. przypomina, że grupy szczególnie narażone, w tym kobiety, nieletni (zarówno ci, którym towarzyszą rodziny, jak i pozbawieni opieki), osoby niepełnosprawne, osoby starsze i osoby LGBTI są szczególnie narażone na niegodziwe traktowanie na wszystkich etapach procesu migracyjnego; przypomina, że kobiety i dziewczęta są ponadto w dużym stopniu zagrożone przemocą i dyskryminacją seksualną i uwarunkowaną płcią, nawet po dotarciu do miejsc uznawanych za bezpieczne; apeluje o zapewnienie tym grupom szczególnej pomocy i większej ochrony humanitarnej w ramach procesu ich przesiedlenia czy integracji oraz apeluje o ich priorytetowe traktowanie w procedurach przyjmowania uwzględniających problematykę płci, przy upowszechnieniu przestrzegania minimalnych standardów i regulacji w zakresie skutecznego łączenia rodzin; apeluje o zapewnienie osobom narażonym szczególnej ochrony przed przemocą i dyskryminacją w toku procedury azylowej oraz o zapewnienie im możliwości uzyskania statusu rezydenta i dostępu do podstawowych świadczeń, w tym opieki zdrowotnej i edukacji, zgodnie z obowiązującym prawem; wzywa Unię Europejską, by opracowywała we współpracy z państwami trzecimi programy szkoleń odnoszące się do szczególnych potrzeb uchodźców i migrantów wymagających szczególnego traktowania;
15. zaznacza, że dzieci stanowią znaczny odsetek migrantów i uchodźców oraz że konieczne jest opracowanie i zastosowanie szczególnych procedur w celu zapewnienia

im ochrony, zgodnie z treścią konwencji ONZ o prawach dziecka; wzywa kraje przyjmujące do dopilnowania, by dzieci będące uchodźcami miały pełny dostęp do edukacji, oraz do wspierania w miarę możliwości ich integracji i włączania do krajowych systemów oświaty; ponadto wzywa organizacje humanitarne i działające na rzecz rozwoju do zwrócenia większej uwagi na kształcenie i szkolenie nauczycieli należących zarówno do społeczności przesiedlonych, jak i przyjmujących; wzywa także międzynarodowych darczyńców do priorytetowego traktowania kształcenia przy reagowaniu na kryzys uchodźczy, za pośrednictwem programów mających na celu angażowanie i psychologiczne wspieranie dzieci będących migrantami oraz propagowanie nauki języka kraju przyjmującego w celu zapewnienia lepszej integracji dzieci będących uchodźcami; wyraża zadowolenie z pomocy finansowej przeznaczonej na zapewnienie powszechniejszej edukacji i szkolenia dzieciom syryjskim oraz z niedawnego zwiększenia z 4 % do 6 % puli środków przeznaczonych na edukację w budżecie na pomoc humanitarną UE, co czyni z UE lidera we wspieraniu projektów edukacyjnych w sytuacjach kryzysowych na świecie; apeluje o większą skuteczność we wdrażaniu tych nowych środków finansowych;

16. uznaje bezpieczeństwo za poważne wyzwanie w zakresie praw człowieka; zwraca się do Komisji i ESDZ o zwalczanie bezpieczeństwa za pomocą wszelkich działań zewnętrznych UE, w szczególności poprzez przeciwdziałanie – w przepisach prawnych regulujących kwestię obywatelstwa – dyskryminacji ze względu na płeć, religię lub status mniejszości, poprzez promowanie prawa dzieci do posiadania obywatelstwa i wspieranie kampanii Agencji ONZ ds. Uchodźców (UNHCR) mającej na celu położenie kresu bezpieczeństwu do 2024 r.; potępia przypadki ograniczania lub zakazywania opuszczania terytorium lub powrotu mające miejsce w niektórych państwach oraz skutki bezpieczeństwa w zakresie dostępu do praw; apeluje do rządów i parlamentów narodowych o zniesienie karnych przepisów prawnych uznających migrację za przestępstwo;
17. podkreśla, że zgodnie z zasadami UE ogólnym celem unijnej zewnętrznej polityki migracyjnej powinno być ustanowienie wielostronnego systemu zarządzania dotyczącego międzynarodowej migracji, a pierwszym krokiem w tym kierunku było niedawne posiedzenie ONZ na wysokim szczeblu;

Lepiej zarządzana migracja międzynarodowa: globalna odpowiedzialność

18. wyraża poważne zaniepokojenie w związku z niedawną decyzją administracji USA o czasowym zakazie wjazdu do USA obywateli siedmiu państw, w których większość ludności stanowią muzułmanie, oraz o czasowym zawieszeniu amerykańskiego systemu pomocy uchodźcom; uważa, że tego typu dyskryminujące decyzje podsycają ksenofobiczny i skierowany przeciwko migracji dyskurs, mogą być sprzeczne z podstawowymi międzynarodowymi aktami prawnymi, takimi jak konwencja genewska, i mogą poważnie utrudnić obecne globalne starania podejmowane w celu zapewnienia sprawiedliwego międzynarodowego podziału odpowiedzialności za uchodźców; apeluje do UE i jej państw członkowskich o zajęcie zdecydowanego wspólnego stanowiska w obronie międzynarodowego systemu ochrony oraz prawnego bezpieczeństwa wszystkich społeczeństw, których dotyczy ten problem, w szczególności obywateli UE;
19. z zadowoleniem przyjmuje posiedzenie plenarne Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych na wysokim szczeblu, które odbyło się w dniu 19 września 2016 r. w celu rozwiązania problemu przemieszczania się na wielką skalę uchodźców i

migrantów, oraz zorganizowany przez Stany Zjednoczone szczyt szefów państw i rządów, ponieważ przepływy migracyjne są przedmiotem odpowiedzialności o wymiarze ogólnosięciowym, który wymaga skutecznej globalnej reakcji i wzmocnionej współpracy między wszystkimi zainteresowanymi stronami w celu wypracowania trwałego rozwiązania w pełnym poszanowaniu praw człowieka; z zadowoleniem przyjmuje wyniki tych szczytów jako wyraz faktycznego politycznego zobowiązania o bezprecedensowej sile i wyraża nadzieję, że utoruje ono pilnie drogę do prawdziwie globalnej reakcji oraz międzynarodowego dzielenia się odpowiedzialnością za uchodźców i duże ruchy migracyjne na całym świecie; głęboko ubolewa jednak nad brakiem konkretnych deklaracji lub prawnie wiążących zobowiązań dotyczących pomocy lub reformy, które są potrzebne do zlikwidowania istniejącej luki między retoryką a rzeczywistością; apeluje do wszystkich zainteresowanych stron o zapewnienie ciągłego, pilnego i skutecznego zaangażowania politycznego oraz współpracy, wymiany wiedzy i doświadczeń z krajami partnerskimi, organizacjami społeczeństwa obywatelskiego i lokalnymi organami władzy, a także finansowania i konkretnych aktów solidarności we wspieraniu krajów przyjmujących; podkreśla potrzebę większej koordynacji między UE i jej partnerami międzynarodowymi na poziomie ONZ, aby stawić czoła wyzwaniom związanym z migracją; wzywa UE i jej państwa członkowskie do przyjęcia przewodniej roli w międzynarodowych działaniach, w szczególności w kwestii dopilnowania, aby umowy – w tym przyszłe porozumienia ONZ dotyczące uchodźców oraz bezpiecznej, uporządkowanej i legalnej migracji – były sprawnie wprowadzane w życie, przy ustanowieniu w razie potrzeby mechanizmów monitorowania;

20. podkreśla, że globalna współpraca dotycząca migracji i mobilności powinna być budowana w oparciu o ramy przyjęte na szczeblu regionalnym i niższym niż regionalny; wzywa UE do wzmocnienia planów współpracy z organizacjami regionalnymi, takimi jak Unia Afrykańska, Liga Państw Arabskich, Rada Współpracy Państw Zatoki Perskiej, tak by sprzyjać również zarządzaniu mobilnością wewnątrz regionów, i wskazuje, że należy zachęcać te organizacje regionalne do pełnego zaangażowania się w tę współpracę; zwraca uwagę, że integracja gospodarcza na szczeblu podregionów, zwłaszcza w Afryce, oferuje dodatkowe środki służące wsparciu podejścia polegającego na wspólnym zarządzaniu i zachęcaniu do podejmowania inicjatyw Południe-Południe w dziedzinie zarządzania migracją i mobilności; wzywa Unię Europejską, aby domagała się dla Unii Afrykańskiej silniejszej i wiarygodniejszej roli w zapobieganiu kryzysom politycznym w Afryce;
21. podkreśla, że UE może czerpać korzyści ze ściślejszej współpracy i synergii z wielostronnymi bankami rozwoju i wyspecjalizowanymi organami ONZ, w szczególności UNHCR oraz Międzynarodową Organizacją ds. Migracji (IOM) obecnie powiązaną z ONZ; odnotowuje najnowsze koncepcje przedstawione przez Bank Światowy w odniesieniu do sytuacji osób przymusowo wysiedlonych i z zadowoleniem przyjmuje uznanie konieczności opracowania polityki łagodzenia skutków i polityki azylowej wspierających proces integracji osób przymusowo wysiedlonych, a zarazem zobowiązanie społeczności krajów przyjmujących do osiągnięcia celów rozwojowych;
22. podkreśla, że przesiedlanie osób przymusowo wysiedlonych jest pilnym obowiązkiem wspólnoty międzynarodowej, przy czym istotną rolę odgrywa UNHCR; wzywa państwa członkowskie UE do wywiązania się w pełni z podjętych zobowiązań; uznaje, że kluczowe jest pilne wdrożenie w odpowiedzi skoordynowanego i zrównoważonego działania, które zapewni osobom potrzebującym ochrony międzynarodowej uczciwe i

dostępne procedury udzielania azylu w Unii Europejskiej i innych państwach przyjmujących, zamiast pozostawiać ten obowiązek państwom pierwszej linii lub krajom sąsiadującym ze strefami konfliktu; podkreśla fakt, że wsparcie finansowe nie dorównuje zakresowi i skali wysiedleń, co dodatkowo potęguje brak właściwych i skutecznych rozwiązań dotyczących zlikwidowania źródłowych przyczyn przymusowych wysiedleń;

23. podkreśla nałożone przez prawo międzynarodowe obowiązki względem uchodźców i apeluje do wszystkich państw, które dotychczas tego nie uczyniły, o ratyfikowanie i wdrożenie Konwencji dotyczącej statusu uchodźców i protokołu do niej; apeluje do wszystkich państw o rozszerzenie ochrony na osoby wewnątrznie wysiedlone, jak ma to miejsce w przypadku mechanizmów takich jak konwencja Unii Afrykańskiej w sprawie ochrony osób wewnątrznie przesiedlonych w Afryce i udzielania im pomocy (konwencja z Kampali);
24. podkreśla, że pojęcia bezpiecznych krajów i bezpiecznych krajów pochodzenia nie powinny uniemożliwiać indywidualnych ocen wniosków o udzielenie azylu; apeluje o gromadzenie specjalistycznych, szczegółowych i regularnie aktualizowanych informacji na temat praw człowieka, zwłaszcza w przypadku kobiet, dzieci, osób niepełnosprawnych i osób LGBTI, w krajach pochodzenia osób ubiegających się o azyl, w tym w krajach uznanych za bezpieczne;
25. podkreśla, że należy dołożyć wszelkich starań, aby zapewnić uchodźcom w państwach członkowskich i w obozach dla uchodźców godne warunki życia, w szczególności pod względem opieki zdrowotnej, możliwości kształcenia czy podjęcia pracy;
26. podkreśla potrzebę zwiększenia możliwości w zakresie kształcenia; apeluje o harmonizację polityki uznawania kwalifikacji i ochronę praw pracowników migrujących oraz objęcie ich ubezpieczeniem społecznym zgodnie z podstawowymi konwencjami Międzynarodowej Organizacji Pracy; apeluje o podpisanie i ratyfikację Międzynarodowej konwencji o ochronie praw wszystkich pracowników migrantów i członków ich rodzin;
27. uważa, że tymczasowa lub uzupełniająca ochrona oparta na założeniu, że uchodźcy możliwie szybko powrócą do domu, przyczynia się do stworzenia braku perspektyw i szansy na integrację; przypomina o znaczeniu pozytywnej roli, jaką mogą odegrać uchodźcy w odbudowie swoich społeczeństw po powrocie do kraju lub działając z zagranicy;
28. ubolewa nad ogromną liczbą ofiar śmiertelnych wśród migrantów w Morzu Śródziemnym i wyraża zaniepokojenie rosnącą liczbą przypadków naruszeń praw człowieka wobec migrantów i osób ubiegających się o azyl na szlaku ich podróży do Europy;
29. jest poważnie zaniepokojony licznymi przypadkami zaginięcia nieletnich pozbawionych opieki; wzywa Komisję i państwa członkowskie do utworzenia bazy zawierającej szczegółowe dane dotyczące nieletnich bez opieki, którzy przybyli na terytorium państw członkowskich;
30. podkreśla potrzebę znalezienia trwałych dyplomatycznych i politycznych rozwiązań brutalnych konfliktów oraz potrzebę inwestowania w skuteczne mechanizmy

wczesnego ostrzegania i zapobiegania konfliktom w celu ich ograniczenia w przyszłości; apeluje do UE o zainicjowanie skoordynowanych działań dyplomatycznych z partnerami międzynarodowymi i głównymi mocarstwami i organizacjami regionalnymi w celu przyjęcia aktywniejszej i skuteczniejszej roli w dziedzinie zapobiegania konfliktom, mediacji, ich rozwiązywania i pojednania, a także w celu zagwarantowania ludziom prawa do pozostania w krajach i regionach, z których pochodzą; podkreśla, że działania te powinny stanowić sedno działalności ESDZ, której należy zapewnić niezbędne zasoby i uprawnienia to umożliwiające, w tym w zakresie budżetu i personelu; przypomina o zasadniczej roli, jaką w tym zakresie odgrywają delegatury UE i specjaliści przedstawiciele; podkreśla, że reakcja na przymusowe wysiedlenia i migrację powinna opierać się na potrzebach i prawach oraz uwzględniać podatność ludności na zagrożenia i nie może być ograniczona do pomocy humanitarnej, lecz powinna również obejmować partnerów w dziedzinie rozwoju i społeczeństwa obywatelskiego;

31. apeluje do UE i państw członkowskich o poważne potraktowanie swoich zobowiązań dotyczących wyzwania, jakie stanowi zmiana klimatu, oraz o szybkie wdrożenie porozumienia paryskiego, a także o przyjęcie przewodniej roli w uznaniu wpływu zmiany klimatu na masowe przemieszczanie się ludzi, gdyż skala i częstotliwość tych przepływów może się zwiększyć; apeluje w szczególności do UE o przekazanie wystarczających środków do dyspozycji krajom dotkniętym zmianą klimatu w celu udzielenia im pomocy w dostosowaniu się do jej skutków i ich złagodzeniu; podkreśla, że nie powinno się to odbywać kosztem tradycyjnej współpracy rozwojowej, której celem jest zmniejszenie ubóstwa; jest zdania, że należy stworzyć na szczeblu międzynarodowym specjalny status ochrony dla osób przesiedlonych w wyniku zmian klimatu, uwzględniający ich specyficzną sytuację tych osób;
32. chwali pracę lokalnych i międzynarodowych organizacji pozarządowych i organizacji pozarządowych i organizacji społeczeństwa obywatelskiego, wykonywaną pomimo wszelkich trudności i zagrożeń, jakie napotykają, w celu niesienia pilnej i w wielu przypadkach ratującej życie pomocy najbardziej narażonym zarówno w krajach pochodzenia, jak i w krajach tranzytowych i krajach przeznaczenia uchodźców i migrantów; podkreśla, że praca ta w wielu przypadkach wypełnia lukę pozostawioną przez państwa i ogólnie przez społeczność międzynarodową;
33. uważa za kluczowe przewyciężenie obecnej narracji na temat uchodźców, którzy są przedstawiani jedynie jako obciążenie, i podkreśla pozytywny wkład, jaki mogą wnieść do wspólnot przyjmujących, jeżeli tylko dostaną na to szansę; zaleca angażowanie uchodźców w proces określania i opracowywania rozwiązań politycznych, które bezpośrednio ich dotyczą, oraz w tworzenie lub wzmacnianie niezbędnych programów; apeluje do instytucji i agencji europejskich o wprowadzenie w swoich organach administracyjnych staży przeznaczonych zwłaszcza dla młodych uchodźców-absolwentów przebywających legalnie w Unii Europejskiej, aby dać przykład i wykazać korzyści płynące z inwestowania w młode pokolenie;

Działania zewnętrzne UE i partnerstwa z państwami trzecimi

34. podkreśla, że w działaniach zewnętrznych UE powinna dążyć do zaprowadzenia pokoju, odgrywać bardziej aktywną rolę i być ukierunkowana na przyszłość, zamiast reagować głównie na bieżące wydarzenia, zmieniając cele w odpowiedzi na nowe kryzysy; popiera ściślejszą współpracę pomiędzy UE a państwami trzecimi w

dziedzinie bezpieczeństwa, edukacji i wymiany informacji, w celu lepszego zarządzania przepływami migracyjnymi i uniknięcia nowych kryzysów; przypomina, że zjawisko migracji wynika ze złożonego zbioru przyczyn, takich jak rosnąca populacja, ubóstwo, brak możliwości i niewystarczająca liczba nowych miejsc pracy, polityczna niestabilność, przypadki naruszenia praw człowieka, ucisk polityczny, prześladowania konflikty zbrojne i inne formy przemocy, a także zmiana klimatu; przypomina, że rozwiązanie tych problemów może przede wszystkim ograniczyć czynniki przymusowych wysiedleń i migracji; podkreśla zasadniczą potrzebę wzmocnienia spójności polityki na dwóch poziomach: pomiędzy wewnętrzną i zewnętrzną polityką UE oraz – w ramach samych działań zewnętrznych – pomiędzy polityką rozszerzenia, europejską polityką sąsiedztwa, stosunkami dwustronnymi z partnerami strategicznymi UE, a także polityką rozwoju i handlu; uważa, że polityka handlowa prowadzona z krajami rozwijającymi się powinna być korzystna dla obu stron, z należytym uwzględnieniem nierówności gospodarczych pomiędzy tymi krajami a UE; podkreśla znaczenie Grupy Komisarzy ds. Działań Zewnętrznych w koordynowaniu działań UE w zakresie migracji na najwyższym szczeblu politycznym i w silnym stymulowaniu ambitnej wspólnej polityki migracyjnej w UE;

35. podkreśla potrzebę wprowadzenia kompleksowego podejścia do konfliktów i kryzysów zewnętrznych poprzez identyfikowanie bezpośrednich i pośrednich skutków gospodarczych, środowiskowych, społecznych, podatkowych i politycznych wysiedleń dla państw trzecich, w celu lepszego dostosowania polityki rozwoju do ich potrzeb;
36. przypomina, że przegląd europejskiej polityki sąsiedztwa (EPS), przedstawiony w dniu 18 listopada 2015 r., zawiera plany stowarzyszenia państw trzecich sąsiadujących z państwami partnerskimi sąsiadującymi z UE w ramach rozszerzonej współpracy; zachęca zatem do ustanowienia ram tematycznych, aby zaproponować współpracę między UE, południowymi państwami sąsiadującymi i kluczowymi podmiotami regionalnymi, szczególnie w Afryce, w zakresie wyzwań regionalnych, takich jak bezpieczeństwo, energia lub zarządzanie uchodźcami i przepływami migracyjnymi;
37. ponownie podkreśla znaczenie zasady „więcej za więcej” jako podstawy polityki zagranicznej UE, zgodnie z którą UE powinna rozwijać coraz ściślejsze (finansowe) partnerstwa z krajami czyniącymi postępy w dziedzinie reform demokratycznych; podkreśla, że skupienie się na poprawie jakości życia ludzi w państwach trzecich powinno stanowić jeden z priorytetów polityki zagranicznej UE;
38. apeluje do wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii o podjęcie, we współpracy z państwami członkowskimi, prac nad budowaniem odporności państwowej, ekonomicznej i społecznej, w szczególności u państw sąsiadujących z UE i w otaczających je regionach, w tym za pośrednictwem europejskiej polityki sąsiedztwa i innych instrumentów UE;
39. potępia wzrastającą kryminalizację migracji kosztem praw człowieka przysługujących osobom, których ona dotyczy, oraz złe traktowanie i arbitralne zatrzymywanie uchodźców w państwach trzecich; apeluje do wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel i do ESDZ o podniesienie tej kwestii, w tym również w prowadzonych przez nie rozmowach dotyczących praw człowieka oraz w podkomisjach ds. sprawiedliwości, wolności i bezpieczeństwa, a także o rozwijanie potencjału ochrony w państwach trzecich tranzytu;

40. apeluje o ustanowienie prawdziwej, opartej na prawach człowieka, wspólnej europejskiej polityki migracyjnej, której podstawę stanowi zasada solidarności między państwami członkowskimi, zgodnie z art. 80 TFUE – przy zapewnieniu bezpieczeństwa granic zewnętrznych UE i odpowiednich kanałów prawnych dla bezpiecznej i uporządkowanej migracji, w tym migracji cyrkulacyjnej, jako zrównoważonej długoterminowej polityki na rzecz promowania wzrostu i spójności w UE – aby stworzyć jasne ramy dla relacji UE z państwami trzecimi; apeluje do Komisji i Rady o wzmocnienie systemu europejskiej niebieskiej karty w celu lepszego zarządzania migracją ekonomiczną; ostrzega, że każda polityka, która może okazać się sprzeczna z podstawowymi wartościami UE zapisanymi w art. 8 TUE i Karcie praw podstawowych UE, może podważać wiarygodność UE i jej zdolność do wywierania wpływu na wydarzenia na szczeblu międzynarodowym; zwraca uwagę, że zewnętrzna polityka migracyjna UE wymaga umów z państwami trzecimi, zorientowanych na długoterminowe cele z myślą o ustanawianiu trwałych partnerstw; przypomina, że każde takie partnerstwo powinno opierać się na dialogu, wspólnych interesach i współodpowiedzialności; z zadowoleniem przyjmuje plan działania UE przeciwko przemytowi migrantów (na lata 2015–2020), który przewiduje ściślejszą współpracę z państwami trzecimi, ale podkreśla, że wdrożenie wspólnej polityki UE dotyczącej legalnej migracji miałyby kluczowe znaczenie dla demontażu modelu biznesowego stosowanego przez przemytników i przeciwdziałania handlowi ludźmi; apeluje do Komisji o pełne dostosowanie obowiązującego dorobku prawnego UE do protokołu Narodów Zjednoczonych przeciwko przemytowi migrantów i o zapewnienie odpowiedniej ochrony migrantom będącym ofiarami przemocy lub niegodziwego traktowania;
41. domaga się, by wszystkie umowy zawarte z państwami trzecimi gwarantowały, by prawa migrantów, bez względu na ich status, były zgodne z prawem międzynarodowym, i wzywa do przyjęcia odpowiednich przepisów prawnych, w tym w dziedzinie azylu, przewidujących w szczególności, że samo nielegalne przekroczenie granicy nie może zostać uznane za powód do pozbawienia wolności;
42. przypomina o znaczeniu współpracy z państwami trzecimi w walce z przemytnikami ludzi i handlem ludźmi w celu jak najwcześniejszego wykrywania siatek tej działalności; podkreśla w związku z tym konieczność zacieśnienia współpracy sądowej i policyjnej z tymi państwami w celu identyfikowania i likwidowania tych siatek; przypomina ponadto o konieczności zwiększenia potencjału tych państw, aby mogły one skutecznie ścigać i sankcjonować osoby odpowiedzialne; apeluje w związku z tym o wspieranie współpracy między Unią Europejską, państwami członkowskimi, Europolem, Eurojustem i zainteresowanymi państwami trzecimi; potwierdza, że środki wymierzone w handel ludźmi nie powinny zagrażać przestrzeganiu praw ofiar tego handlu, migrantów, uchodźców i osób wymagających ochrony międzynarodowej; domaga się, by niezwłocznie zaprzestano aresztowań ofiar handlu ludźmi i dzieci;
43. przypomina, że siatki przemytników i handlarzy ludźmi w pełni wykorzystują internet do prowadzenia swojej działalności przestępczej oraz że w związku z tym zasadnicze znaczenie ma nasilenie przez Unię Europejską działań, zwłaszcza w obrębie Europolu i jednostki ds. zgłaszania podejrzanych treści w internecie (IRU), a także współpracy z państwami trzecimi w tej dziedzinie;
44. przypomina, że siatki handlarzy mogą wykorzystywać legalne drogi migracji do sprowadzania swoich ofiar na terytorium europejskie; uważa, że kryteria, jakie państwa

trzecie muszą spełnić przez zawarciem jakiejkolwiek umowy o liberalizacji wiz z Unią Europejską, powinny wyraźnie obejmować współpracę tych państw w zwalczaniu handlu ludźmi; apeluje do Komisji o zwrócenie szczególnej uwagi na te kwestie, a także na walkę z przemytnikami, we wszystkich dialogach prowadzonych w ramach negocjowania takich umów;

45. z zadowoleniem przyjmuje podejście przewidujące, że UE powinna wyznaczyć sobie jasne priorytety i wymierne cele w odniesieniu do każdej wspólnej polityki, w szczególności w relacjach z państwami trzecimi; podkreśla, że Parlament powinien uczestniczyć w wyznaczaniu tych jasnych celów; uważa, że zewnętrzne działania UE oparte na wspólnym podejściu będą jedynym sposobem w dążeniu do zapewnienia bardziej stanowczej i skutecznej polityki; apeluje o prawdziwie jednolite i skoordynowane działania pomiędzy UE i państwami członkowskimi, gdyż jednostronne inicjatywy – w zakresie zarówno spraw wewnętrznych, jak i zewnętrznych – mogą podważyć wykonalność i powodzenie naszej wspólnej polityki i wspólnych interesów;
46. wzywa do lepszej ochrony granic zewnętrznych UE, aby zapobiec nielegalnemu wjazdowi na terytorium UE, przeciwdziałać przemytowi ludzi i zapobiec ofiarom śmiertelnym na morzu; z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście utworzenie zbudowanej na bazie Fronteksu Europejskiej Straży Granicznej i Przybrzeżnej, gdyż będzie ona pomocna w bardziej skutecznym zarządzaniu migracją; podkreśla jednak potrzebę udzielenia większej pomocy finansowej i technicznej na cele związane z ochroną granic wszystkim południowo-wschodnim państwom członkowskim UE, państwom kandydującym do UE i innym krajom partnerskim w tym regionie; ubolewa w szczególności nad brakiem kontroli parlamentarnej nad działalnością zewnętrzną Europejskiej Agencji Straży Granicznej i Przybrzeżnej i domaga się w związku z powyższym, by przedstawiała ona systematycznie Parlamentowi sprawozdania w sprawie stosowania umów roboczych i wspólnych operacji z państwami trzecimi, w konsultacji ze społeczeństwem obywatelskim;
47. podkreśla, że otwarcie bezpiecznych i legalnych kanałów dla osób ubiegających się o azyl i potencjalnych migrantów umożliwiłoby tym osobom korzystanie z formalnych dróg wjazdu i wyjazdu, co uniemożliwiłoby działalność biznesową handlarzom ludźmi i powiązanym sieciom przestępczości zorganizowanej; podkreśla, że brak legalnych szlaków migracji często prowadzi do zwiększenia liczby nielegalnych dróg mobilności, które przekładają się na większe narażenie i ryzyko niegodziwego traktowania tych osób na wszystkich etapach przepływów migracyjnych i uchodźczych; apeluje w związku z powyższym o pilne, szczegółowe i konkretne ustanowienie zorganizowanych, bezpiecznych i legalnych dróg dostępu do całej UE między innymi poprzez skuteczniejsze postanowienia dotyczące łączenia rodzin oraz programy przesiedleń; przypomina także swój apel do państw członkowskich o wykorzystanie istniejących możliwości w zakresie przyznawania wiz humanitarnych – zwłaszcza osobom narażonym, a w szczególności nieletnim pozostającym bez opieki – w ambasadach UE i urzędach konsularnych w krajach pochodzenia lub krajach tranzytowych; apeluje, aby w ramach wspólnego europejskiego systemu azylowego zezwolono także na składanie wniosków o udzielenie azylu i na ich rozpatrywanie poza UE lub na jej granicach zewnętrznych; apeluje do UE o wsparcie ustanowienia korytarzy humanitarnych w przypadku poważnych kryzysów uchodźczych i związanych z wysiedleniem, w celu niesienia pomocy humanitarnej i zapewnienia zaspokojenia najbardziej podstawowych potrzeb uchodźców oraz poszanowania przysługujących im praw człowieka; przyjmuje do wiadomości wnioski Komisji

dotyczący utworzenia unijnych ram przesiedleń, lecz apeluje o kontynuowanie prac na szczeblu UE w celu stworzenia i umocnienia dróg legalnych, które byłyby uzupełnieniem dla przesiedleń;

48. przyjmuje do wiadomości nowe ramy partnerstwa z państwami trzecimi, postrzegając je jako sygnał do podjęcia rzeczywistych działań politycznych, zważywszy zwłaszcza na to, że służą one, w ramach dwutorowego podejścia, uwzględnieniu krótkoterminowych celów, takich jak ratowanie życia na Morzu Śródziemnym i zwiększenie poziomu powrotów do krajów pochodzenia i krajów tranzytu, a także długoterminowych celów, takich jak eliminowanie źródłowych przyczyn nielegalnej migracji i przymusowych wysiedleń poprzez wzmacnianie wsparcia udzielanego przez UE państwom trzecim w celu budowania zdolności oraz poprzez poprawę ich sytuacji politycznej, społecznej i gospodarczej; podkreśla, że powodzenie podejścia przedstawionego w komunikacie z czerwca 2016 r. jest uzależnione od zdolności UE do zaoferowania rzeczywistych, wspólnie ustalonych zachęt dla państw trzecich tranzytu i pochodzenia, i wyraża zaniepokojenie w związku z ograniczoną ofertą koncentrującą się głównie na zarządzaniu granicami lub programach wspomaganego dobrowolnego powrotu, które – choć kluczowe i potrzebne – stanowią jedynie połowiczną i krótkoterminową odpowiedź na niezwykle złożoną sytuację; zwraca uwagę, że nowe ramy partnerstwa nie powinny stanowić jedynego filaru działań UE w dziedzinie migracji, i podkreśla, że istnieje potrzeba zrównoważenia i uzupełnienia tej reakcji poprzez skoncentrowanie się na rozwoju lokalnych gospodarek, kwalifikacjach i mobilności regionalnej, wyższym poziomie ochrony w krajach tranzytu i pochodzenia;
49. przypomina o znaczeniu zrównoważonego podejścia w nowych ramach partnerstwa; ostrzega przed stosowaniem jakiegokolwiek podejścia ilościowego w nowych ramach partnerstwa i powiązanych porozumieniach w sprawie migracji, które uznawałyby „wymierny wzrost liczby i wskaźnika powrotów” za jeden z głównych celów UE; podkreśla, że liczba powrotów wyraźnie zależy od charakteru przepływów migracyjnych oraz sytuacji w krajach pochodzenia; podkreśla, że cele krótkoterminowe porozumień powinny koncentrować się na najlepszym sposobie podejmowania wyzwań stojących przed państwami trzecimi, w tym przez rozwój kanałów legalnej migracji, w wyniku czego zmniejszy się skala nielegalnej migracji i liczba ofiar śmiertelnych na Morzu Śródziemnym; apeluje o zwiększenie dostępności stypendiów dla młodych ludzi pochodzących z państw trzecich; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że programy UE na rzecz powrotów i reintegracji wspierają budowanie zdolności i poprawę zarządzania migracją w krajach tranzytu i pochodzenia; domaga się dokonania oceny realizacji polityki UE dotyczącej powrotów; przypomina o obowiązku przestrzegania przez państwa trzecie zobowiązań wynikających z umów o readmisji;
50. podkreśla potrzebę budowania ścisłego partnerstwa z państwami kandydującymi do UE i potencjalnymi państwami kandydującym z regionu Bałkanów Zachodnich w zakresie kwestii związanych z migracją oraz zapewnienia niezbędnego wsparcia i współpracy w zarządzaniu przepływami migracyjnymi w tym regionie;
51. apeluje o ustanowienie partnerstw na rzecz mobilności i porozumień o migracji cyrkulacyjnej, aby ułatwić przepływ obywateli państw trzecich pomiędzy ich krajami pochodzenia a UE oraz podtrzymać rozwój społeczno-gospodarczy obu stron;
52. podkreśla, że w ramach swych działań szkoleniowych oraz wymiany najlepszych praktyk z państwami trzecimi UE powinna skupić się na odnośnym prawie unijnym i

międzynarodowym oraz praktykach w tym zakresie, w szczególności na prawach podstawowych, dostępie do ochrony międzynarodowej, poszukiwaniu i ratownictwie, a także lepszej identyfikacji osób znajdujących się w szczególnie trudnej sytuacji i udzielaniu im pomocy; uważa, że odnosi się to w szczególności do szkoleń związanych z zarządzaniem granicami, których, zgodnie z przepisami prawa międzynarodowego, nie można pod żadnym pozorem wykorzystywać, aby uniemożliwić osobom opuszczenie swego kraju;

53. apeluje o jak największą czujność w związku ze sposobem traktowania migrantów odesłanych do kraju pochodzenia lub państwa trzeciego; uważa, że w każdym dialogu dotyczącym powrotu i readmisji – zwłaszcza w ramach umów o readmisji – należy systematycznie poruszać kwestię bezpiecznego powrotu migrantów i ich ponownej integracji; podkreśla, że migranci powinni korzystać w pełni z bezpieczeństwa i ochrony przed poniżającym i niehumanitarnym traktowaniem, w tym w ośrodkach przetrzymywania, oraz że UE musi wspierać programy reintegracji; przypomina, że nikt nie może zostać odesłany lub zmuszony do powrotu do kraju, w którym jego życiu lub wolności zagraża niebezpieczeństwo z powodu jego pochodzenia, religii, narodowości, przynależności do danej grupy społecznej lub poglądów politycznych, do kraju w którym grożą mu tortury, poniżające traktowanie, a ogólniej naruszenie praw człowieka; podkreśla, że zbiorowe wydalenia i odsyłanie są zabronione na mocy prawa międzynarodowego;
54. apeluje, by podmioty odpowiedzialne za politykę zagraniczną i politykę rozwoju czuwały nad zagwarantowaniem osobom odsyłanym do kraju pochodzenia należytego traktowania i poszanowania nietykalności; wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby opracowywały programy towarzyszące w celu zapewnienia realizacji w krajach pochodzenia konkretnych programów pomocowych, obejmujących zarówno programy dotyczące szkolenia zawodowego, jak i programy na rzecz zakładania struktur gospodarczych, w tym przedsiębiorstw typu start-up i małych przedsiębiorstw, a także programy wymiany zawodowej i akademickiej z państwami członkowskimi UE;
55. podkreśla, że umowy o partnerstwie, takie jak umowy o partnerstwie na rzecz mobilności, powinny zapewnić migrantom możliwość bezpiecznego przyjęcia w krajach tranzytu i pochodzenia, w sposób w pełni zgodny z ich prawami podstawowymi; podkreśla, że Parlament zajmuje jasne stanowisko w porozumieniach UE w sprawie readmisji i mobilności, co zostało wyrażone w Traktacie z Lizbony (art. 79 ust. 3 TFUE), i w szczególności stwierdza, że Parlament musi wyrazić zgodę przed zawarciem umowy stowarzyszeniowej i podobnych umów (art. 218 ust. 6 ppkt (v) TFUE) i musi być natychmiast i w pełni informowany na wszystkich etapach procedury (art. 218 ust. 10 TFUE);
56. przypomina stanowisko Parlamentu wyrażone w rezolucji z dnia 12 kwietnia 2016 r., zgodnie z którym Parlament stawia zawarte przez Unię umowy o readmisji przed umowami dwustronnymi zawartymi przez państwa członkowskie z państwami trzecimi; przypomina o niedawnym utworzeniu nowego europejskiego dokumentu powrotowego i podkreśla, że do jego uznawania należy systematycznie zachęcać w każdej nowej umowie o readmisji;
57. z zadowoleniem przyjmuje dialogi na wysokim szczeblu prowadzone przez wiceprzewodniczącą Komisji / wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz Komisję, a także w niektórych przypadkach przez państwa

członkowskie w imieniu całej UE jako dobre i skuteczne działanie wspierające koordynację; podkreśla, że koordynację powinny zapewnić Komisja i ESDZ; apeluje do Komisji i ESDZ o regularne informowanie Parlamentu o tych dialogach i zdawanie sprawy z dokładnego wdrożenia operacyjnego procesu rabackiego i procesu chartumskiego oraz priorytetowych inicjatyw uzgodnionych na szczycie w Valletcie; ponownie podkreśla, że dzielona odpowiedzialność w partnerstwach zawartych między UE a państwami trzecimi jest podstawowym warunkiem powodzenia polityki migracyjnej UE; ubolewa, że pakiety opracowane przez Komisję, ESDZ i państwa członkowskie dla krajów priorytetowych jako element nowych ram partnerstwa nie zostały przedstawione, omówione ani zatwierdzone przez parlamentarzystów wybranych przez europejskich obywateli; potępia ten brak przejrzystości i domaga się udziału Parlamentu w opracowywaniu porozumień migracyjnych, które muszą zapewnić pełne poszanowanie praw człowieka, międzynarodowego prawa humanitarnego i zobowiązań traktatowych UE w zakresie rozwoju, oraz nadzorowania ich wykonania;

58. zwraca uwagę, że osiągnięcie celów programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030 wymaga, aby UE i kraje partnerskie włączyły dynamikę dobrze zarządzanej migracji do swoich strategii zrównoważonego rozwoju; zwraca się w tym względzie do Komisji i ESDZ, by wsparły kraje tranzytowe w opracowaniu strategii integracji migrantów oraz w tworzeniu systemów azylowych o wysokich standardach ochrony;
59. podkreśla, że pomoc i współpraca UE musi być dostosowana tak, aby zapewnić osiągnięcie rozwoju i wzrostu w państwach trzecich – przy jednoczesnym pobudzeniu wzrostu w UE – oraz by ograniczyć, a ostatecznie wyeliminować ubóstwo, zgodnie z art. 208 TFUE, i nie zachęcać państw trzecich do współpracy w zakresie readmisji nielegalnych migrantów lub do przymusowego powstrzymywania ludzi przed przemieszczaniem się czy też do położenia kresu ruchom migracyjnym do Europy; przypomina, że zarówno darczyńcy, jak i rządy krajów otrzymujących pomoc muszą działać na rzecz zwiększenia skuteczności tej pomocy; odnotowuje, że przepływy migracyjne stanowią międzynarodową rzeczywistość i nie powinny stać się wskaźnikiem skuteczności polityki zewnętrznej UE, oraz zwraca uwagę, że porozumienia z państwami trzecimi powinny być zorientowane na długoterminowe cele, ustanawianie trwałych partnerstw i poszanowanie praw człowieka;
60. podkreśla, jak ważne jest konsultowanie się ze społeczeństwem obywatelskim na temat wszelkich aspektów polityki zewnętrznej Unii, ze szczególnym uwzględnieniem pełnego udziału obywateli, przejrzystości i właściwego rozpowszechniania informacji we wszystkich aspektach polityki i wszystkich procesach związanych z migracją;
61. apeluje do Komisji o ścisłą współpracę z organizacjami pozarządowymi i ekspertami pracującymi w krajach pochodzenia osób ubiegających się o azyl w celu określenia najlepszych możliwych sposobów udzielania pomocy jednostkom i grupom społecznym znajdującym się w sytuacji największego narażenia; apeluje do Komisji o zaangażowanie organizacji pozarządowych i ekspertów w krajach pochodzenia osób ubiegających się o azyl w poszukiwaniu najlepiej działających mechanizmów i narzędzi zapobiegania konfliktom;
62. podkreśla, że należy unikać powielania wysiłków, maksymalnie zwiększyć wpływ i skuteczność globalnej pomocy oraz zapewnić skupienie uwagi przede wszystkim na

rozwoju, w związku z czym Komisja powinna utrzymywać intensywny dialog z lokalnymi i międzynarodowymi organizacjami pozarządowymi, społeczeństwem obywatelskim i lokalnymi rządami w krajach partnerskich, a także z ONZ, w zakresie opracowania, wdrożenia i oceny polityki dotyczącej migracji, przesiedleń i uchodźców;

63. zwraca uwagę na zamiar wprowadzenia zmiany w dokumentach programowych dotyczących współpracy na rzecz rozwoju w celu sporządzenia nowych porozumień migracyjnych; podkreśla, że zmianę tę należy przeprowadzić zgodnie z zasadami skuteczności rozwoju oraz po nawiązaniu dialogu z państwami partnerskimi, europejskimi i lokalnymi organizacjami społeczeństwa obywatelskiego oraz sektorem prywatnym; wzywa Parlament do pełnego zaangażowania na każdym etapie zmiany, w tym na etapie obejmującym dokumenty programowe Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR); wzywa państwa członkowskie do przeglądu udzielanej przez nie pomocy na rzecz rozwoju zgodnie z zobowiązaniem dotyczącym przeznaczania na taką pomoc 0,7 % DNB, z myślą o osiągnięciu celów zrównoważonego rozwoju;
64. wzywa do przeprowadzenia wyważonej dyskusji między UE i jej partnerami zewnętrznymi; zaleca, aby UE i jej państwa członkowskie zobowiązały się do zwiększenia możliwości legalnej migracji do UE, niezależnie od tego, czy jej celem jest poszukiwanie ochrony, zatrudnienie i edukacja, czy łączenie rodzin;
65. wzywa państwa członkowskie i Komisję do podjęcia wszelkich niezbędnych środków mających na celu promowanie szybszego, tańszego i bezpieczniejszego sposobu przekazywania wpłat migrantów zarówno w krajach źródłowych, jak i przyjmujących, w tym poprzez obniżenie kosztów transakcji zgodnie z deklaracją nowojorską w sprawie uchodźców i migrantów z dnia 19 września 2016 r.;
66. wyraża ogromne zaniepokojenie w związku z trwającym konfliktem w Syrii, gdzie przemoc wobec ludności cywilnej, ataki na obiekty infrastruktury cywilnej i szpitale oraz naruszanie międzynarodowego prawa humanitarnego w ciągu ostatnich pięciu lat doprowadziły do przymusowych wysiedleń połowy mieszkańców tego kraju; apeluje do UE i państw członkowskich o doskonalenie środków w zakresie zapobiegania konfliktom i zarządzania kryzysowego oraz o odegranie większej roli w rozwiązywaniu konfliktów w sąsiedztwie UE, w szczególności konfliktu syryjskiego; wyraża pełne wsparcie dla krajów sąsiadujących z Syrią, które nadal wykazują wyjątkową solidarność, przyjmując miliony uchodźców pomimo ograniczonych zasobów; przypomina, że duża liczba tych uchodźców nadal żyje w biedzie, bez możliwości lub z ograniczoną możliwością uregulowania statusu prawnego, bez dostępu lub z ograniczonym dostępem do systemu opieki zdrowotnej i edukacji lub rynków pracy; wyraża głębokie zaniepokojenie losem i sytuacją humanitarną 75 000 osób, które utknęły na granicy z Jordanią w nieformalnym obozie w Rukban; wzywa UE i jej państwa członkowskie do kontynuowania i rozszerzenia współpracy i dialogu z Libanem i Jordanią – oraz do zwiększenia wsparcia finansowego zarówno za pośrednictwem organizacji międzynarodowych, jak i kanałów europejskich – a także z innymi przyjmującymi państwami trzecimi, aby, po pierwsze, zapewnić uchodźcom przyzwoite warunki życia i dostęp do podstawowych usług, a także przyznanie im prawa do swobodnego przemieszczania się i możliwości podjęcia pracy, a po drugie, zadbać o to, by fundusze pozwoliły osiągnąć ich ostateczne cele; podkreśla, że działania te powinny być połączone z pomocą dla społeczności przyjmujących, aby zwiększyć ich odporność ekonomiczną;

67. zwraca uwagę, że w następstwie wdrożenia porozumienia politycznego osiągniętego przez państwa członkowskie i Turcję w dniu 18 marca 2016 r. zmniejszyła się liczba osób docierających do państw członkowskich pierwszej linii; podkreśla obawy związane z tym porozumieniem politycznym, wyrażone publicznie przez międzynarodowe organizacje humanitarne, w szczególności w odniesieniu do poszanowania prawa międzynarodowego i praw człowieka; wyraża zaniepokojenie sytuacją w Turcji oraz jej możliwym wpływem na opinię tego kraju jako kraju bezpiecznego; podkreśla, że liberalizacja wizowa dla Turcji nie może być postrzegana jako nagroda za współpracę z UE w obszarze migracji, ale jako wynik ścisłego spełnienia wszystkich kryteriów wprowadzonych przez UE; ostrzega przed powielaniem tego modelu w innych krajach, gdyż należy wziąć pod uwagę wyjątkową sytuację każdego kraju i regionu;
68. wyraża ogromne zaniepokojenie w związku z sytuacją w zakresie praw człowieka w Turcji, gdzie stale mają miejsce przypadki naruszenia podstawowych praw takich jak wolność wypowiedzi lub zgromadzeń, gdzie ludność południowo-wschodniej części kraju jest obiektem ataku ze strony własnego rządu, gdzie ponad 30 000 urzędników służby cywilnej zostało zwolnionych z pracy z przyczyn politycznych i gdzie władze zamknęły ponad 130 ośrodków medialnych;
69. wyraża ubolewanie z powodu braku konsultacji i przejrzystości w formułowaniu podpisanej ostatnio „Wspólnej drogi naprzód w kwestiach migracji w stosunkach między Afganistanem i UE”, koncentrującej się przede wszystkim na readmisji, w której rozważa się brak ograniczeń w powrotach obywateli afgańskich, niezależnie od tego, czy odbywają się na zasadzie dobrowolności, czy też nie; jest zaniepokojony możliwymi konsekwencjami dla Afgańczyków ubiegających się o azyl, którzy w 2016 r. stanowili w UE drugą co do liczebności grupę narodową wśród osób ubiegających się o azyl; przypomina, że powroty mogą odbywać się tylko po należyтым rozważeniu każdego pojedynczego przypadku z pełnym poszanowaniem praw tych osób, i apeluje do UE i państw członkowskich o przydzielenie niezbędnych zasobów w celu przyspieszenia obecnych procedur administracyjnych i sądowych;
70. wyraża głębokie ubolewanie, że w ramach polityki migracyjnej UE i reakcji na przepływ uchodźców UE i państwa członkowskie opowiedziały się za zawieraniem umów z państwami trzecimi, które nie są objęte kontrolą parlamentarną wymaganą w przypadku metody wspólnotowej; apeluje do Komisji o uwzględnienie mechanizmu przewidującego co najmniej dwukrotnie w ciągu roku ocenę każdej deklaracji politycznej podpisanej z państwami trzecimi w celu oceny i podjęcia decyzji w sprawie kontynuowania lub zakończenia tych umów; podkreśla potrzebę ujęcia kwestii ochrony praw człowieka w każdej umowie zawartej w ramach polityki dotyczącej migracji i uchodźców;
71. podkreśla, że w nadchodzących latach i dziesięcioleciach polityka UE wobec Afryki będzie jednym z głównych elementów stabilności i rozwoju; uważa, że kraje leżące w pasie przecinającym region Sahelu i Róg Afryki, a także niestabilne obszary położone na północ i na południe od nich powinny pozostać w centrum zainteresowania UE; podkreśla związek między rozwojem, bezpieczeństwem i migracją i apeluje o ściślejszą współpracę w zakresie zapobiegania konfliktom i zarządzania nimi, a także w eliminowaniu źródłowych przyczyn destabilizacji, przymusowych wysiedleń i nielegalnej migracji, promowaniu odporności, możliwości ekonomicznych i równych szans oraz zapobieganiu naruszeniom praw człowieka; uważa, że UE musi odgrywać

główną rolę w ustabilizowaniu sytuacji w Libii, także jako środek powstrzymania obecnych przypadków naruszania praw człowieka, które dotyczą Libijczyków, uchodźców i migrantów;

Odpowiednie środki działania

72. przyjmuje do wiadomości wniosek Komisji dotyczący nowego i ambitnego Planu inwestycji zewnętrznych, mającego na celu uruchomienie inwestycji w państwach sąsiadujących z UE i w rozwijających się państwach trzecich, pod warunkiem że plan ten będzie realizowany z zachowaniem pełnej przejrzystości, a inwestycje przyczynią się do polepszenia warunków w państwach otrzymujących pomoc oraz do zwalczania korupcji i złych rządów; zwraca uwagę, że proponowany Europejski Fundusz na rzecz Zrównoważonego Rozwoju będzie częściowo finansowany za pośrednictwem alokacji z Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR), Instrumentu Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju i Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa (ENI), co oznacza wykorzystanie środków z funduszy przeznaczonych na rozwój na poprawę inwestycji w sektorze prywatnym; uważa, że wspieranie prywatnych sektorów w państwach trzecich przy jednoczesnym wspieraniu otoczenia dobrych rządów i praktyk biznesowych nie powinno być przedstawiane jako nowe działanie i powinno być nadal doskonalone; apeluje do Komisji o zapewnienie spójności między zewnętrznymi instrumentami finansowania – na przykład Instrumentem Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju i EFR – a projektami, aby skoncentrować pomoc UE na priorytetach i unikać rozpraszania funduszy i wysiłków; podkreśla konieczność systematycznego stosowania zasady dodatkowości, zarówno przy wyborze wspieranych strategii politycznych, jak i przy ich realizacji finansowej;
73. podkreśla, że kwota 3,35 mld EUR przeznaczona na nowy Europejski Fundusz na rzecz Zrównoważonego Rozwoju jako element Planu inwestycji zewnętrznych odpowiada ponad 5 % wszystkich dostępnych funduszy z Europejskiego Funduszu Rozwoju, Instrumentu Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju i Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa w wieloletnich ramach finansowych; apeluje do Komisji o przedstawienie bardziej szczegółowych informacji dotyczących tego oszacowania i oczekiwanych skutków, a także o wskazanie założenia, na podstawie którego oczekuje od państw członkowskich, innych darczyńców i partnerów prywatnych wniesienia do niego wkładu w wysokości do 44 mld EUR, w sytuacji gdy niektóre państwa członkowskie muszą jeszcze wnieść wkład do bieżących funduszy powierniczych;
74. zaleca, aby przeznaczono – za pośrednictwem wyspecjalizowanych podmiotów – odpowiednie środki na okres, który uchodźcy lub uchodźcy wewnętrzni spędzają w tymczasowych warunkach ochronnych i który powinien być okresem oferującym pełne możliwości rozwoju i kształcenia dla wszystkich pokoleń: kształcenia dla najmłodszych, szkolenia zawodowego dla młodych dorosłych i pracy dla dorosłych; uważa, iż pozwoli to zagwarantować, że gdy ich powrót do domu stanie się możliwy, osoby te będą „w pełni sił” i gotowe do poświęcenia tej energii na rzecz ich krajów, zamiast być wyczerpane latami oczekiwania bez żadnych perspektyw na przyszłość;
75. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji w sprawie przeglądu wieloletnich ram finansowych, w szczególności w odniesieniu do zasilania budżetu UE większymi środkami na instrumenty kryzysowe; oczekuje, że proponowana zmiana przepisów finansowych poprawi rozliczalność i należyte zarządzanie finansami; podkreśla, że wyeliminowanie źródłowych przyczyn przepływów migracyjnych obejmuje również

wspieranie państw trzecich w budowaniu potencjału;

76. podkreśla, że UE powinna zapewnić sobie środki niezbędne do osiągnięcia założonych celów i realizacji swych strategii politycznych (art. 311 TFUE), gdyż bez wystarczającego finansowania Unia nie może wypełniać funkcji, jakich się od niej oczekuje, ani spełniać oczekiwań europejskich obywateli; podkreśla ludzkie, polityczne i ekonomiczne koszty braku działania; zwraca uwagę, że ze śródkresową rewizją wieloletnich ram finansowych (WRF) – lub w ostateczności z negocjacjami w sprawie kolejnych WRF – wiąże się możliwość dokonania niezbędnej rewizji zewnętrznych instrumentów związanych z migracją oraz zwiększenia budżetu UE w taki sposób, aby możliwe było położenie kresu korzystaniu z doraźnych instrumentów i przywrócenie jedności budżetu; stanowczo podkreśla, że również w tej dziedzinie Parlamentowi powinna zostać powierzona główna rola kontrolna; wyraża głębokie ubolewanie, że Komisja nie zaproponowała zwiększenia środków budżetowych przeznaczonych na działania zewnętrzne – która to pozycja budżetowa jest już i tak stosunkowo niska – lecz w zamian ukierunkowuje instrumenty rozwoju z przeznaczeniem na migrację, w ten sposób odchodząc od innych priorytetów;
77. odnotowuje, że ukierunkowanie unijnych instrumentów finansowania działań zewnętrznych na rzecz bezpieczeństwa, budowania pokoju, rozwiązywania konfliktów, zarządzania migracją i granicami stwarza nowe wyzwania w stosunku do pierwotnych celów i zasad tych instrumentów;
78. podkreśla, że zajęcie się nowymi i długotrwałymi katastrofami i zagrożeniami wymaga długoterminowych przewidywalnych inwestycji i zgodności z nową agendą zrównoważonego rozwoju, głównie poprzez promowanie wspólnej oceny ryzyka, planowania i finansowania przez podmioty zaangażowane w pomoc humanitarną, rozwój, budowanie pokoju i walkę ze zmianą klimatu;
79. uważa, że istotne jest, aby praworządność i walka z korupcją były głównymi elementami działań UE w krajach pochodzenia; podkreśla znaczenie właściwej kontroli nad korzystaniem z funduszy przeznaczonych dla państw trzecich, która pozwoli zapewnić, że są one faktycznie wykorzystywane do przewidzianych celów;
80. zwraca uwagę, że tworzenie funduszy powierniczych i doraźnych instrumentów finansowych przy jednoczesnym wspieraniu łączenia zasobów oraz przyspieszaniu działań UE i nadawaniu im elastyczności może również nieść ryzyko dla poszanowania zasad skuteczności rozwoju oraz osłabiać jedność budżetu i władzę budżetową Parlamentu; apeluje w związku z powyższym o zwiększenie kontrolnej roli Parlamentu nad wykorzystywaniem tych instrumentów, w tym – lecz nie wyłącznie – przez jego udział w komitetach sterujących; przypomina, że skuteczność funduszy powierniczych zależy w dużej mierze od gotowości państw członkowskich do wnoszenia wkładu i ich pełnego zaangażowania; nalega, by instrumenty tego typu znajdowały się pod kontrolą Parlamentu, i apeluje, by opracowane zostały wytyczne dotyczące ich włączenia do budżetu europejskiego i do zakresu kompetencji Unii;
81. przypomina, że budżet nadzwyczajnego funduszu powierniczego na rzecz stabilizacji i przeciwdziałania źródłowym przyczynom nielegalnej migracji i przepływów wewnętrznych w Afryce, ustanowiony na szczycie w Valletcie, powinien wynosić 3,6 mld EUR; wzywa państwa członkowskie do odblokowania środków w tej samej wysokości 1,8 mld EUR, która została odblokowana przez Komisję Europejską;

82. apeluje, aby fundusze powiernicze przestrzegały takich samych zasad i przepisów, jakie mają zastosowanie do tradycyjnych unijnych instrumentów finansowania, pod względem przejrzystości, równego traktowania partnerów i zdolności do zapewnienia partnerom przewidywalnego i terminowego finansowania;
83. wyraża zaniepokojenie faktem, że budżet UE na 2017 r. przewiduje wzrost inicjatyw w zakresie zarządzania przepływami migracyjnymi lub bezpieczeństwa wewnętrznego kosztem unijnych funduszy spójności i działań na świecie;
84. apeluje do UE o dokładną i systematyczną ocenę wpływu finansowanych działań na migrację, wysiedlenia i uchodźców na podstawie jakości realizacji pomocy humanitarnej i pomocy rozwojowej;
85. podkreśla, że ukierunkowane wsparcie oparte na lokalnej sytuacji jest kluczowym elementem skutecznej polityki zorientowanej na wyniki oraz że takie wsparcie powinno być przedmiotem negocjacji z państwami trzecimi; apeluje do Komisji i państw członkowskich o opracowanie jasnych i wymiernych celów, które mają być realizowane za pośrednictwem instrumentów finansowych, w tym funduszy powierniczych, w spójny i skoordynowany sposób;
86. z zadowoleniem przyjmuje wykorzystywanie misji wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO), takich jak misja Unii Europejskiej w dziedzinie WPBiO w Nigrze (EUCAP Sahel Niger) i operacja EUNAVFOR MED SOPHIA, które należy nadal wzmacniać jako środki ochrony zewnętrznych granic UE oraz przeciwdziałania handlowi ludźmi i przemytowi migrantów; wspiera współpracę z NATO oraz inicjatywy UE, takie jak wspólny zespół operacyjny „Mare” Europolu odpowiedzialny za gromadzenie i wymianę informacji wywiadowczych i walkę z przemytnikami, przy czym podkreśla, że globalna mobilność nie powinna być postrzegana jako zagrożenie, lecz jako szansa; przypomina w tym kontekście, że we wszystkich tych operacjach ogromne znaczenie należy nadać ratowaniu życia i zagwarantowaniu praw migrantów; zaleca stosowanie narzędzi WPBiO do wczesnego ostrzegania (przewidywania), mediacji i rozwiązywania konfliktów, jednocześnie podkreślając znaczenie rozpoczęcia planowania trwałych rozwiązań tak wcześnie, jak to możliwe w sytuacjach konfliktu;
87. przypomina strategiczne partnerstwo ONZ-UE w zakresie utrzymywania pokoju i zarządzania kryzysowego oraz jego priorytety na lata 2015–2018 przyjęte w marcu 2015 r.; zachęca UE do podjęcia dalszych prac nad uwzględnieniem kluczowej roli innych organizacji i krajów oraz ułatwieniem państwom członkowskim wnoszenia swojego wkładu; ubolewa nad tym, że jedynie 11 z 28 państw członkowskich UE podjęło zobowiązania podczas szczytu przywódców w sprawie utrzymania pokoju, który odbył się dnia 28 września 2015 r.; apeluje do państw członkowskich UE o znaczne zwiększenie ich wkładu wojskowego i policyjnego w misje pokojowe ONZ;
88. z zadowoleniem przyjmuje i popiera inicjatywy Europejskiego Banku Inwestycyjnego na rzecz wspierania odporności gospodarczej w krajach południowego sąsiedztwa UE i Bałkanów Zachodnich za pośrednictwem projektów prowadzących do tworzenia miejsc pracy, odporności gospodarczej i ograniczenia ubóstwa zgodnie z polityką zewnętrzną Unii Europejskiej;
89. apeluje do Komisji i ESDZ o przedstawienie Parlamentowi i opinii publicznej, przy najbliższej okazji, szczegółowego przeglądu różnych instrumentów i programów

finansowania – oraz tego, w jaki sposób wpasowują się one w programy państw członkowskich – w 16 krajach priorytetowych¹, z którymi UE prowadzi dialogi na wysokim szczeblu w sprawie migracji, oraz w ramach globalnego podejścia do kwestii migracji i mobilności; wyraża głębokie zaniepokojenie w związku z wyborem wśród krajów priorytetowych represyjnych reżimów, które są głównym powodem skłaniającym uchodźców do ucieczki z własnego kraju; przypomina, że globalne podejście do kwestii migracji i mobilności pozostaje nadrzędnymi ramami unijnej zewnętrznej polityki migracyjnej i azyłowej, ale zwraca uwagę, że ostatnie inicjatywy polityczne odnoszą się do niego w ograniczonym stopniu, i apeluje o wyjaśnienie właściwości globalnego podejścia do kwestii migracji i mobilności w obecnym kontekście, a także o przegląd tego podejścia zgodnie z zaleceniami IOM;

90. z zadowoleniem przyjmuje rozmieszczenie europejskich oficerów łącznikowych ds. migracji w krajach priorytetowych jako pierwszy krok do wzmocnienia współpracy UE z państwami trzecimi w zakresie migracji; zaleca wzrost liczby personelu zajmującego się problematyką wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych w delegaturach UE, który posiadałby wyraźne uprawnienia do opracowania mechanizmów koordynacji w państwach członkowskich;
91. podkreśla potrzebę wprowadzenia zdecentralizowanego podejścia zamiast dalszego utrzymywania scentralizowanego podejścia Brukseli, przez lepsze wykorzystanie delegatur UE – które w bardzo krótkim czasie przekształciły się w bardzo cenne narzędzie – oraz stosowania bardziej elastycznego podejścia i krótszego okresu programowania, szczególnie w odniesieniu do krajów zagrożonych; apeluje o powołanie regionalnych koordynatorów zdolnych do odegrania roli lidera w dziedzinie rozwoju i współpracy oraz stosunków zewnętrznych, aby zapewnić spójne podejście oparte na lokalnej sytuacji w terenie;
92. zaleca promowanie, przy wsparciu ze strony UE, kampanii informacyjnych w państwach trzecich w celu informowania obywateli o przysługujących im prawach i obowiązkach związanych z mobilnością oraz ostrzegania ich o zagrożeniach, jakie mogą napotkać podczas podróży – zwłaszcza ze strony przemytników i handlarzy ludźmi – aby ułatwić im podjęcie najbardziej świadomej decyzji;
93. domaga się, aby lepiej wykorzystywać programy twinningowe i działanie instrumentu TAIEX, nie tylko do wymiany najlepszych praktyk i szkoleń, ale również w celach związanych z rozwojem i współpracą, przy czym należy skoncentrować się w szczególności na krajach znajdujących się pod presją;

o

o o

94. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządów 16 krajów priorytetowych wskazanych w nowych ramach partnerstwa z państwami trzecimi zgodnie z Europejskim programem w zakresie migracji oraz organizacjom społeczeństwa

¹ Etiopia, Erytrea, Mali, Niger, Nigeria, Senegal, Somalia, Sudan, Ghana, Wybrzeże Kości Słoniowej, Algieria, Maroko, Tunezja, Afganistan, Bangladesz i Pakistan.

obywatelskiego, które reprezentują migrantów i uchodźców i pracują z nimi.